

காதலியுடன் பேசுவோ

சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

காதலியடன் போகும்

(காதல் கவிதைகளின் சங்கமம்)

சமரபாரு சீனா உதயருமார்

குபேந்திரா பதிப்பகம்
வல்வெட்டித்துறை

நால் தலைப்பு : காதலியுடன் பேசுதல்

வகை : காதல் கவிதைகளின் சங்கமம்

ஆசிரியர் : சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

முதற்பதிப்பு : 14 .06.2016

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு

முகவரி : கணந்தோட்டம், சமரபாகு, வல்வெட்டித்துறை
தொ.ஞை : 077 5631205
மின்னஞ்சல் : uthayan7@gmail.com

அச்சுப்பதிப்பு : அன்றா பிறிண்டேர்ஸ்
கல்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

விலை : ரூபா.200

ISBN : 978 - 955 - 43151- 3 - 6

காதலியுடன் பேசுதல் (Ghazal)

கவிதை பல வடிவங்கள் பெற்று காலங்கள் தாண்டி பயணிக்கிறது.

மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, வசனக்கவிதை, கைகூகவிதை, கஜல் கவிதை, நவீனகவிதை, பின் நவீனத்துவக்கவிதை என்று அவை பல கூறுகளாகிவிட்டன.

எந்தவகையாக இருந்தாலும் கவிதை மொழி என்று ஒன்று அங்கே இருக்கும். அதாவது கவிதை படிக்கிறபோது மனதுக்குள் வளரும் ஓர் உணர்வைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருப்பதே, அது.

அந்த உணர்வுநிலை பெரும்பாலும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம்! நகைச்சுவையாக இருக்கலாம்! நையாண்டியாக இருக்கலாம்! ஏக்கமாக இருக்கலாம்! கவலையாக இருக்கலாம்! இப்படி அது எத்தன்மை கொண்டும் இருக்கலாம்.

இங்கே கஜல் கவிதை என்பது பற்றியே இன்று நான் சொல்ல இருக்கிறேன்.

இது அரபி மொழியில் தோற்றம் பெற்ற ஒரு கவிதை வடிவம். கஜல் என்றால் அதற்கான தமிழ் அர்த்தம் காதலியுடன் பேசுதல் என்பதாகும்.

கஜல் கவிதை பற்றிய ரசனை பிடித்துப்போக இவ்வகைக் கவிதைகள் உருது மொழியிலும் பெருமளவாய் தோற்றம் பெறத் தொடங்கின. இவ்வகை வடிவங்களால் ஆன கவிதைகளை வாசகர்களும் விரும்பிப் படிக்கத் தொடங்கிய போது அது இன்னும் பிரபலம் பெறத் தொடங்கியது.

இன்று தமிழிலே கஜல் வடிவங்களில் பலர் கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தாலும் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமானின் ‘மின்மினிகளால் ஒரு கடிதம்’ எனும் கஜல் கவிதைத் தொகுதியே தமிழில் வெளிவந்த முதல் நூலாகும்.

இதன் பிற்பாடுதான் அதன் சுவை பற்றி தமிழ் நெஞ்சங்களும் விருப்பம் கொள்ளத் தொடர்கினர்.

‘மின்மினிகளால் ஒரு கடிதம்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியினைப் படித்துப் பாருங்கள். பல சினிமாப் பாடல்கள் இதன் தாக்க உணர்வால் வெளி வந்தவையே ஆகும்.

என்ன இந்த வயதிலும் காதலா? என்று நீங்கள் கேட்பதை நானும் உணர்ந்து கொள்கிறேன். யாருக்கு எந்த வடிவத்தில் எந்தச்சுவை தேவையோ அதை இலக்கியமாக நிவர்த்தி செய்பவனே உண்மையான இலக்கியக்காரனாக இருக்க முடியும்.

அப்படியான ஒரு முயற்சியாகவே இக்கவிதைகளை எழுத நானும் முனைந்திருக்கின்றேன். படித்துப் பாருங்கள்; குறையிருந்தால் சொல்லுங்கள்; நிறையென்று கருதினால் எழுதுங்கள்.

இந்நாலினை அழகுற அச்சேற்றித் தந்த அன்றா பிறிண்டேர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும், பின் அட்டைக்குறிப்புத் தந்த கவிஞர். இமையூர் கே.எம். செல்வதாஸ் அவர்களுக்கும் மற்றும் எனக்கு தமிழ் கற்பித்த என் ஆசான்களுக்கும் என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

-சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

அவனை என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்?
என் கடந்தகால காதலியின்
விம்பமாக வந்து
என் நொந்த மனதைத் தேர்றிப் போகிறானே!

என்னோடு பழகுவதற்குத்
துடியாய்த் துடிப்பதை நானும் அறிவேன்

அவளின்

இந்த உணர்வு நிலை அறிந்து
என்னை நானே மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்

அவளுக்கு உதவுவதாகவும்
இர் எண்ணத்தை
எனக்குள் வளர்த்து வருகிறேன்

அவள் அழகானவள் மட்டுமல்லள்
குதைப்பதற்கும் இனிமையானவள்

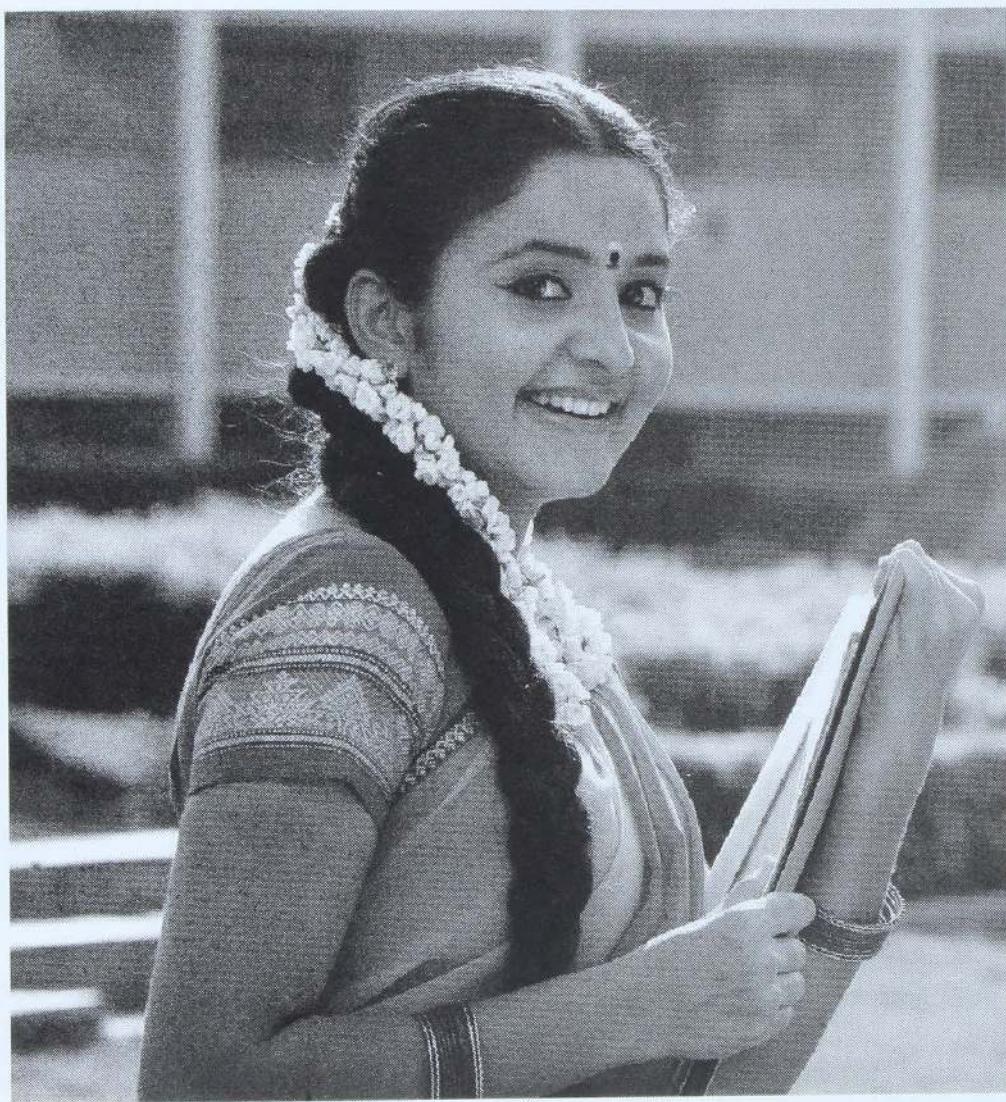
என்னிடம் குதைக்கும் ஒவ்வொரு பொழுதிலும்
மனம் சுகமாவதாகச் சொல்லுகின்றாள்

நான் ரசிக்கும் பாடல்கள்
தனக்கும் பிடிக்கும் என்கிறாள்
பிடித்த பாடலை பாடிக்காட்டுகிறாள்

அவள் குரல்
எத்தனை இனிமையானது என்று சொல்லவே
மனமும் ஆவலாய்த் துடிக்கின்றது

உண்ணமயிலேயே அவள்
 மிகமிகத் திறமையானவள்தான்
 திறமையான ஏதோ ஒன்று
 அவளிடம் சிருந்து கொண்டுதான் சிருக்கிறது

எனது கவிதைகள்; எனது கதைகள்
 எனது விமர்சனங்கள்; எனது திலக்கிய நுயங்கள் என்று
 அத்தனையும்
 விரும்பிப் படிப்பதாகவும் சொல்லுகிறாள்

அவளை நினைக்கின்ற ஒவ்வொரு தருணத்திலும்
உடனே குறுந்தகவல் அனுப்புகிறாள்
எனக்கும் அப்படியோரு நிலைதான்
ஏன் சிப்படியோரு நிலை....?

முன்வினைப் பயன் என்று சொல்லுவார்களே
அப்படியொன்று போலவா கிடுவும்
கிள்ளை
கிடு வேறு விதமானதா...?

வேறு விதமானதென்றால்....?

ஓ.....!

அவள் என்னை ரொம்ப நேசிக்கிறாள்
நானும் தான்....!

அவளுக்கு சிப்படியாரு சுகம்
இதுவரை கிடைக்கவில்லை என்கிறாள்
எனக்கு என் காதலியால்
சிப்படியாரு சுகம்
கிடைத்தத்தூயும் சொல்லுகிறேன்

இப்ப அவள் வெக்கச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறாள்
அவள் இதற்கு முன்பு
இப்படிச் சிரித்தது அந்தக்காலம் என்கிறாள்

அந்தக்காலம் என்றால்..?

அது எது..?

பள்ளிக்ஷூடக்காலம்..!

பல்கலைக்கழகக்காலம்..!

அதற்குப் பிறகு
என்னோடு கதைக்கும் ஒவ்வொரு கணமும்
மனம் நிறைய; சுகமாகச் சிரிக்கிறாள்

கலகலவென்ற அவள் சிரிப்பால்
இன்றும்
என் உள்ளம் கொள்ளள போகிறதே..!

அவள் இன்னும் இன்னும்
 என்னோடு கதைக்கவே மனம் ஆவல் கொள்கிறாள்
 இதனால் அவள் மனமும் சந்தோசிக்கிறது
 அதை நானும் உணர்கின்றேன்
 என்னாலேதான்
 இப்படியவ்வாம்
 சந்தோசிப்பதாயும் சொல்லுகிறாள்

அன்பான தழிழ்மொழிவார்த்தைகளும்
 விரசமில்லாத கவிமொழிச்சொற்களும்
 மனம் நோகாத
 என் உண்மையான அன்புறைகளும்
 தன்னைத் தாலாட்டுவதாகச் சொல்லி
 தூமாய் மகிழ்வெறுகிறாள்

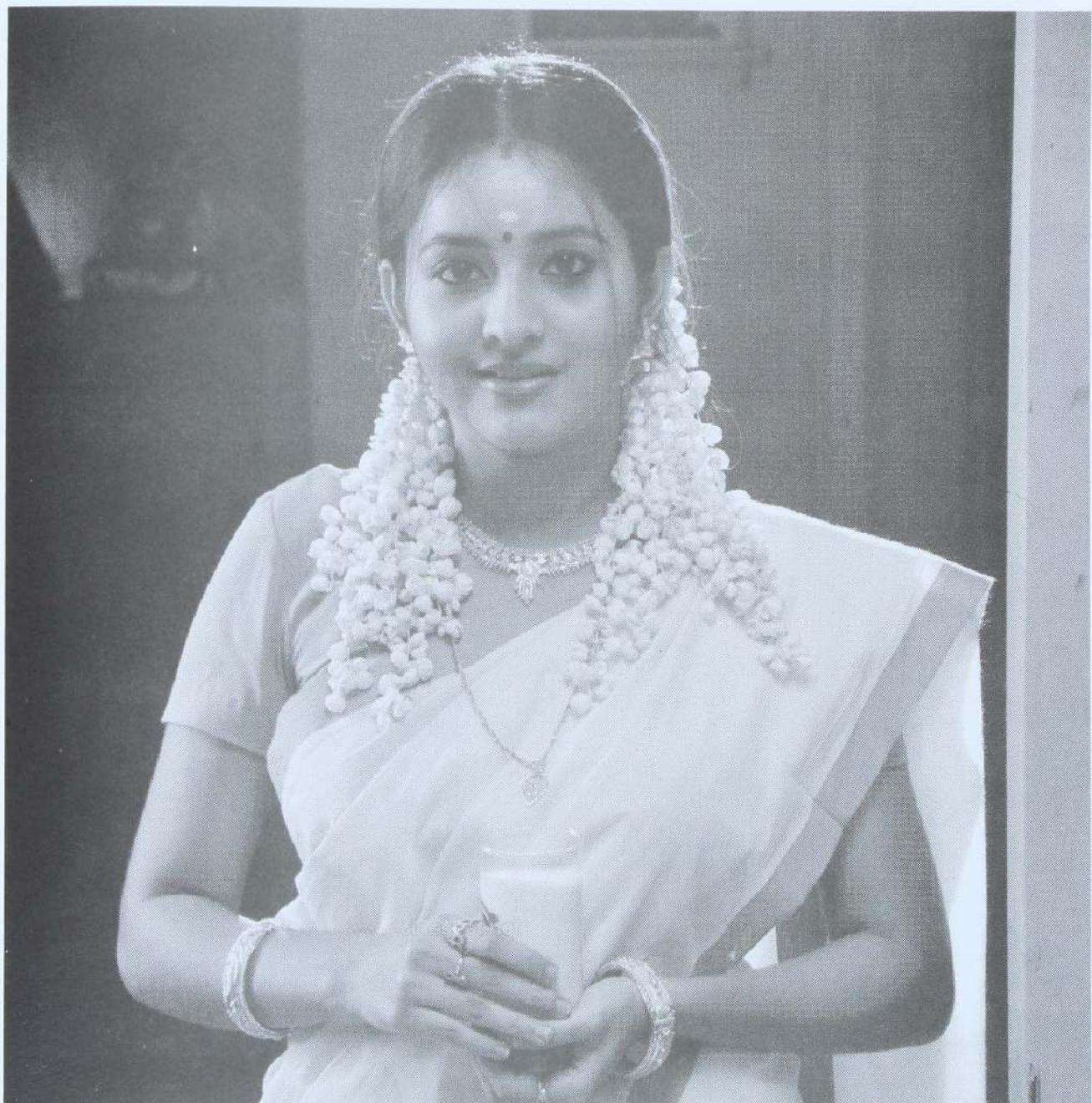
இங்டவா....!

என் எழுத்துகளால்

அவரூக்கொரு சூறுதல் கொடுக்கிறேன் என்ற

ஓர் உன்னத கலையை எனக்குத் தந்திருக்கிறாய்

அதற்காக உன்னன வணங்குகின்றேன்

எனக்கு இனி எதுவுமே வேண்டாம்
 என் எழுத்துகள்
 ஆயிரம் ஆயிரம் பேரைச் சென்றிடந்தாலும்
 அதுவும் சந்தோசமே..!
 ஆனாலும்,
 அவள் ஒருத்தி படித்துச் சந்தோசிக்கிறாள் என்பதுதான்
 என் மனம் நிறைந்த மகிழ்வினை
 வளர்ப்பதாக எண்ணுகின்றேன்

கிண்று என் முகநூலில்
 சீக்கவிதையினைக் கட்டாயம் படிப்பாள்
 படித்தவுடன் எனக்குக்கொரு அழைப்பத் தந்து
 என் சுகம் விசாரிப்பாள்
 என் உயர்வுக்காக வாழ்த்துகள் தருவாள் என்ற
 சினிய நினைவுகளுடனும்; அதிக மகிழ்வுடனும்
 நான் காத்திருக்கின்றேன்

ஆண்டவன் தந்த
 சியல்பான இந்தக் கலைத்திறமையால்
 எப்பொழுதும்
 சந்தோச வானில் சிருக்கிறேன் நான்
 சீப்பொழுதும்தான்...!

நான் சொன்னது போல்
 என் கவிஞர் படித்த சந்தோசக்களிப்பில்
 தொலைபேசியில் கூப்பிட்டாள்
 சாப்பீட்டங்களா...? என்று
 அம்மாவிற்கு அடுத்தபடியாக
 சிவள்தான் என்னைக் கேட்டிருக்கிறாள்...!

என்னை அவள்

“குமரன் குமரன்” என்று மனமுருகிக் கூப்பிடுகிறாள்
இன்னொருமறை

“குமரன் சேர் குமரன் சேர்” என்று
இனிக்கும் வார்த்தைகளால் அன்பாக அழைக்கின்றாள்
இப்படியாக

என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லுகின்றாள்

இந்த உறவை எப்படிச் சொல்வேன் நான்?
அதை என்னவென்றும் சொல்லுவேன் நானும்?

கிடுவரை கிப்படி யாருமே
 என்னிடம் நடந்து கொண்டதில்லை
 எனக்குள்ளே பாரிய மன கிறுக்கம் ஏற்பட்ட வேளையிலும்கூட
 என் சோதுரர்களோ; என் உறவுகளோ; என் நண்பர்களோ என்று
 யாருமே என்னிடம் வந்து
 எனக்கான ஆறுதல் தர நினைக்காததை
 கிவள் மட்டும்
 வந்து வந்து தருகிறானோ..!

அடிக்கடி என்ன நினைப்பதாகவும் சொல்லுகிறானே...!
அவள் வார்த்தைகளில்
அப்படி என்னவொரு சக்தி இருக்கிறது
என் வார்த்தைகளில்தான்
தனக்கொரு வெளிச்சம் கிடைப்பதாகவும் சொல்லுகிறானே...!

அப்படியென்றால் அவனும் என்னைப்போல்
நம்பி இருந்தவர்களால்

துறோகம் கிழக்கப்பட்டிருப்பாலோ...?
இல்லை..

அப்படி இல்லை..

அப்படி ஒன்று அவளிடம் இருந்திருந்தால்
நிச்சயம் எனக்கதை சொல்லியிருப்பாள்

அவளிடம் அப்படி என்ன இருக்கிறது
 அவள் கண் அழகாக இருக்கிறது என்று
 ஒருமறை சொல்லியிருக்கிறேன்;
 அவள் உடல் கட்டழகாய் இருப்பதாகவும்
 உணர்ந்திருக்கிறேன்...!

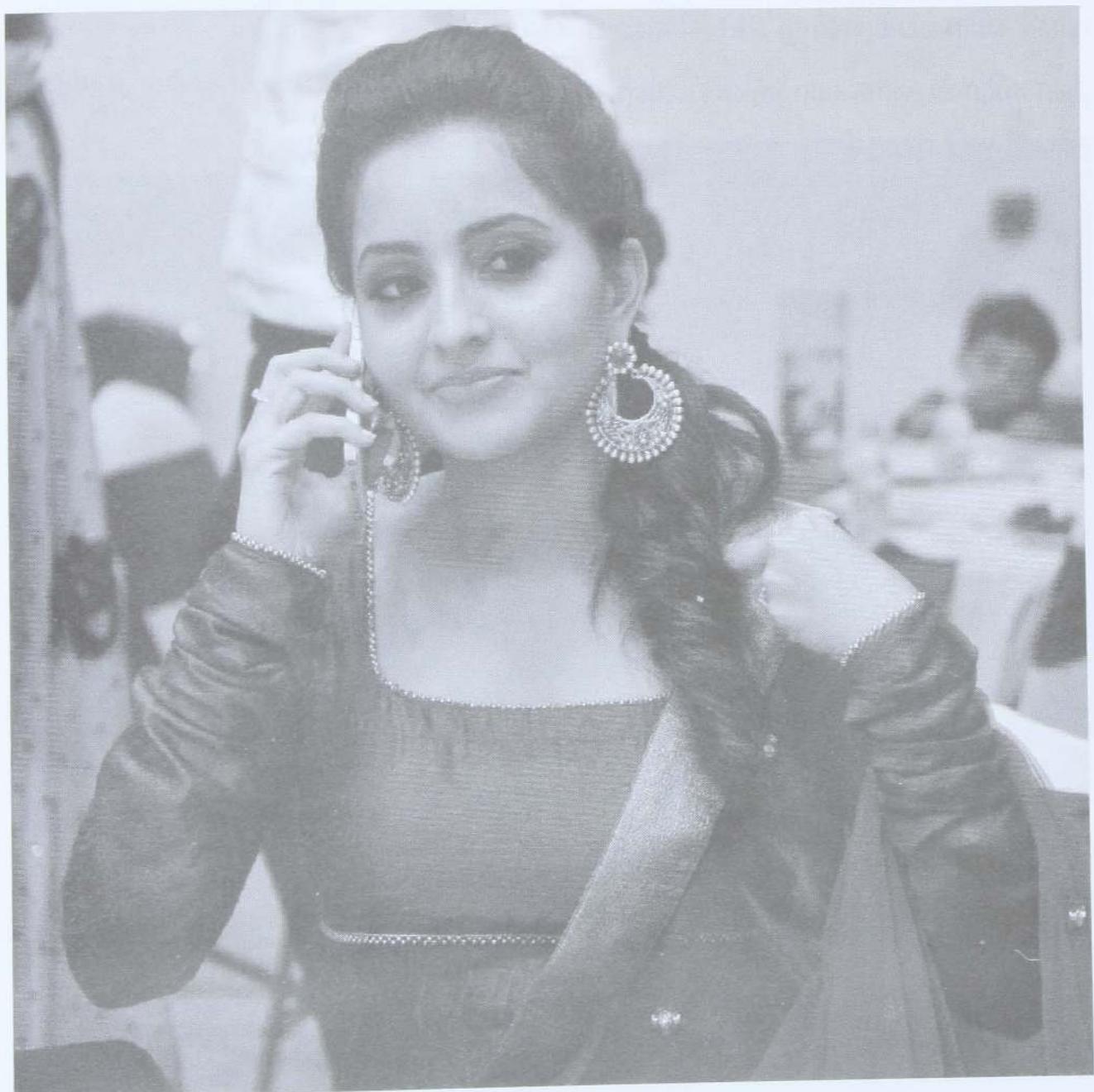

இப்படி யாரிடமும் விரசமாக எதுவும்; எப்பவும்
 நான் சொன்னதுமில்லை; உணர்ந்து ரசித்ததுமில்லை
 என் காதலியைத் தவிர...

அவள் திப்ப
நல்லதோரு பதவி நிலையிலும் சிருக்கிறாள்
நான் கணித ஆசிரியாக சிருப்பது
தனக்கு விருப்பம் என்கிறாள்
கணித பாடம் தனக்கு விருப்பமான பாடம் என்கிறாள்

அன்றொநாள் ஒரு விழாவிற்குத்
தூங் போக சிறுப்பதாக
தூலைபேசியில் கூப்பிட்டுச் சொன்னாள்
அவன் அந்த விழாவிற்குப் போவதென்றால் போயிருக்கலாம்
ஏன் என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு போகவேண்டும்

அவள் பாடசாலை போகும்போது
 அவள் உருக்கும் சேலைபற்றிக் கதைத்திருக்கிறேன்;
 அவள் வீட்டில் நிற்கும்போது
 அவள் சுணியும் ஆடையின்
 அழகுபற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன்;
 என்னே அதிசயம்
 நான் விருப்பம் என்று சொன்னாலை எல்லாம்
 தன் விருப்பமாக மாற்றிவிட்டாள், இன்று;

விழாவிற்குப் போக

புதிதாக சேலை எடுக்கப்போவதாகச் சொல்லுகிறாள்
 நிறம் பற்றி

அவள் என்னிடம் எதுவுமே பேசவில்லை
 அவளிடம் குறிப்பாக பலமுறை கதைத்திருக்கிறேன்
 எனக்கு விருப்பமான நிறங்கள் பற்றி..

சரியாக சிதுதான் பிடித்த நிறம் என்று அவளிடம்
 நான் சொல்லியதே கிடையாது
 அவள் விழாவிற்குப் போய்விட்டு வந்து
 தன் ஒரு புகைப்படத்தை
 என் மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்பியிருந்தாள்
 எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சி
 அதுகூட மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது

எனக்குப் பிழித்தமான நிறச்செலவதான் அது
 அப்படி அவளை
 அந்தச்செலவில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்
 அந்தநேரம் தொலைபேசியில் என்னைக் கூப்பிடுகிறாள்

என் மகிழ்வினைச் சொல்லுகிறேன்
 தான் கடைக்குப் போன்போது
 இதே வகைச் செலவகள்
 நான்கு வகை நிறங்களில் இருந்ததாகவும்
 சொல்லுகின்றாள்

என்னமோ தெரியவில்லை
 குதையே தான் விரும்பி எடுத்ததாகவும் சொல்லுகிறாள்!
 என் விருப்பமான நிறமும் கிடுதான் என்று
 நான் சொன்னபோது
 அவனுக்கு ஒரு வெப்பியாரம் வந்திருக்க வேண்டும்

விம்மிக்கொண்டு ஆழ நினைப்பதை
 நானும் உணர்ந்துகொள்கின்றேன்
 எனக்கும்

அப்படியொரு கிழுக்கமான நிலைதான்

இருந்தும் நான் கெட்டியாக இருந்தால்தான்
 அவளை நான் தூம்பேற்ற முடியும் என்ற
 ஒரு முடிவோடு
 அவளுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்கிறேன்

“போடா.... போடா....

என்னோடு இனிப் பேசாதே” என்று
 சொல்லி என்னோடு அதிகமாகவே பேசுகின்றாள்

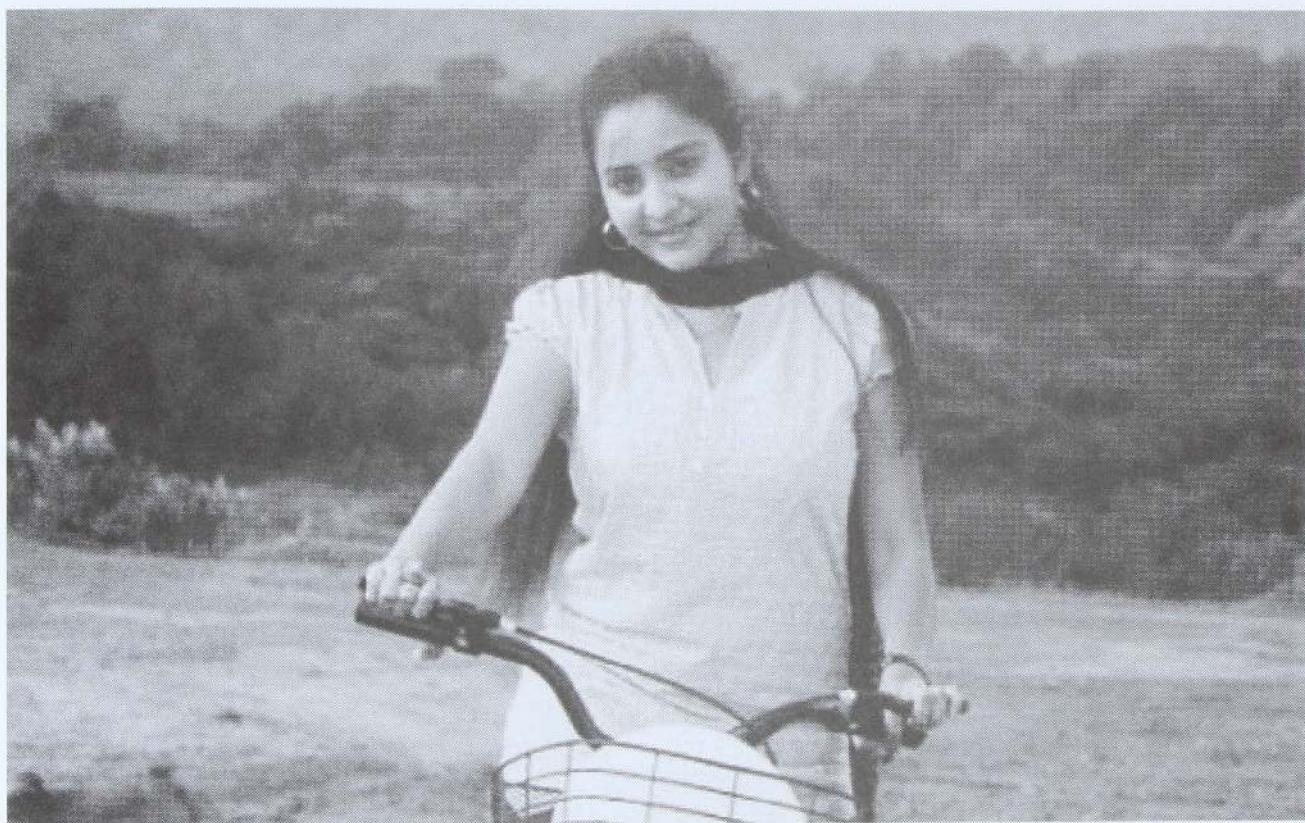
“நீ யாற்றா..?

யார் நீ..?” என்று உரிமையோடு

என்னிடம் உரத்துக் கேட்கிறாள்

“இத்தனை காலமாய் எப்கே எடா இருந்தாய்?

உன் நட்பு எனக்கு எத்தனை ஆறுதல் தெரியுமா எடா?”

இப்படியெல்லாம்
என்னைத் தன்னோடு
உரிமயாக்கி உரிமயாக்கிப்
அவள் பேசும்போதும்
எனக்குள்ளே சந்தோசங்கள்
நீண்டு விரிகின்றன

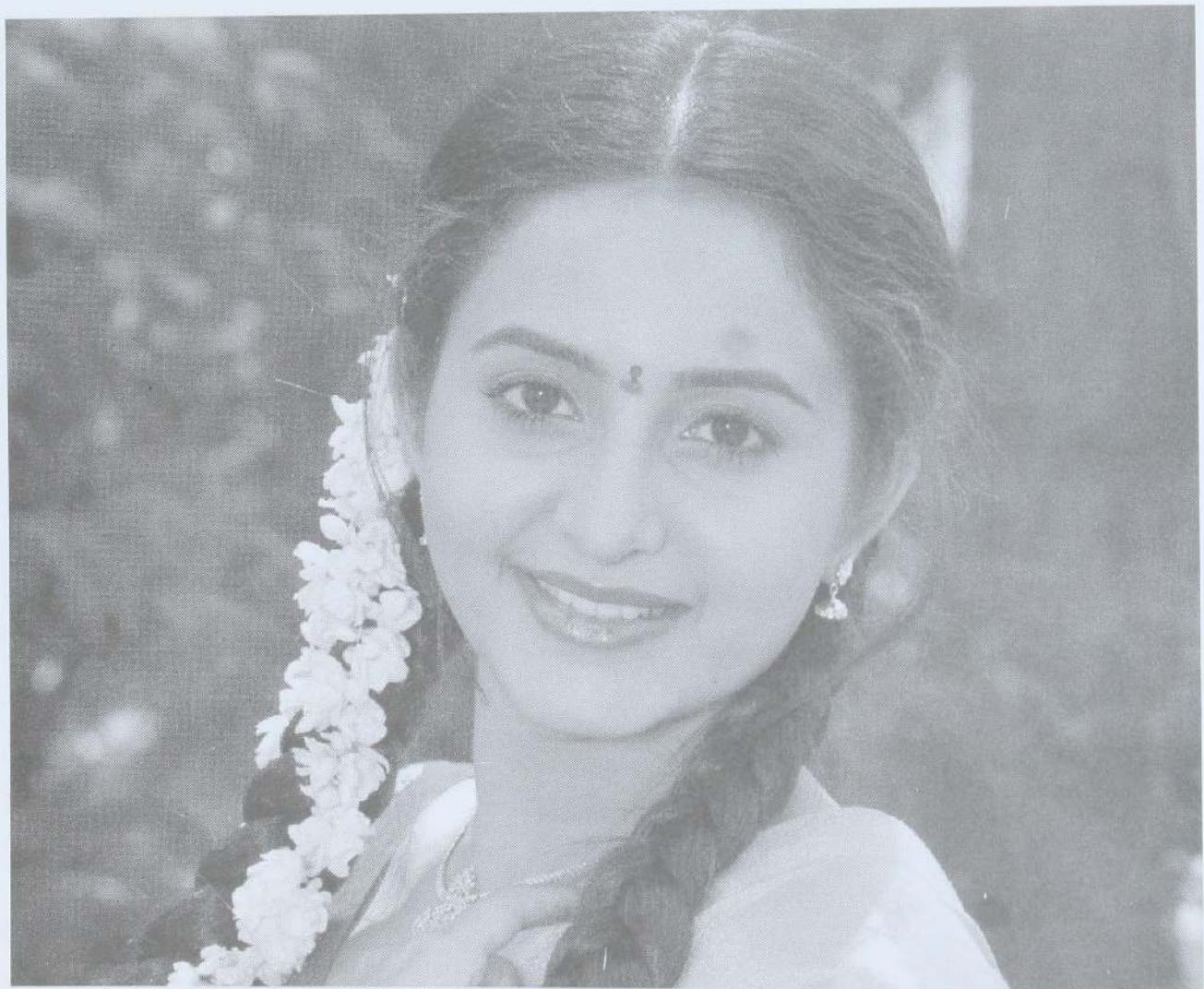
கிண்று

கிழத்தும் முகநூராலில் அவள் படிப்பாள்

தொலைபேசியில்

கிண்றும் என்னைக் கூப்பிடுவாள்

என்னோடு கலகலப்பாகக் கிழத்துப்பாள்

கிப்படிக் கிழத்துப்பது
அவளுக்கு மட்டுமான சந்தோசமல்ல, கிது
எனக்கும்தான்

இப்பவல்லாம்

நான் எத்தனை சந்தோசமாக இருக்கிறேன் தெரியுமா?

நான் எந்தவொரு பொய்யும்

அவளிடம் எப்பவும் சொல்ல நினைப்பதில்லை

அவளும் அப்படித்தான்

பெண்களில் அதிகமானோர் பொய் பேசுவதாக

எங்கோ, படித்தது என் நினைவிற்கு வந்து போகின்றது....

சி..... சி..... சி.....

என்னிடம் உண்மையாகவே நடந்து கொள்கிறான்

அவனை நான் நன்றாக நம்புகிறேன்

இப்பவும்

அவளுக்கு நல்ல நம்பிக்கையுடையவனாகவே

நான் இருக்கிறேன்

அவளிடம் இருக்கிற அந்த ஏக்கங்களை
என்னிடம் விரைவாகச் சொல்லுவாள்..
அதை நானும் கேட்க ஆவலாகவே இருக்கின்றேன்
அவள் சொன்னால் மட்டுமே அதை நான் கேட்பேன்
நானாக அவனை வலிந்து எதுவும் கேட்கமாட்டேன்

கிப்படியாக

என்னிடம் வலிந்து நெளிந்து
உருண்ட கவலைகள் எல்லாம்
என்னிலிருந்து தூரப் போவதாக
எனக்குள்ளே ஒரு நினைப்பு வருகிறது

அவள் என்னோடு கதைப்பதால்
 தானோரு அதில்ரக்காரி என்று அவள் நினைக்கிறாள்!
 அவள் என்னோடு கதைப்பதால்
 நானோரு அதில்ரக்காரன் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்!
 அவள் ஆழகானவள்
 என்னிடமிருக்கும்
 அவள் பற்றிய இனிய நினைவுகள் போலவே...!

அவள் நேற்றும்
 சிறு தடவை தொலைபேசியில் கூப்பிட்டாள்
 முதல் தடவை
 அவளோடு நிறையக் கதைத்த திருப்தி எனக்கு
 மனதுக்கும் சிது பெரு மகிழ்ச்சி

கிடையிடை பாட்டும் பாடினாள்

“நானை இந்த வேணை பார்த்து ஒடி வா நிலா...” என்ற

பாடல்தான் சிது

பாடவும் அருமை!

அவள் பாடிய விதமோ

அருமையிலும் அருமை

இன் குரல் கேட்டு
என் காது இனித்தது
மனமோ சுளிர்ந்தது

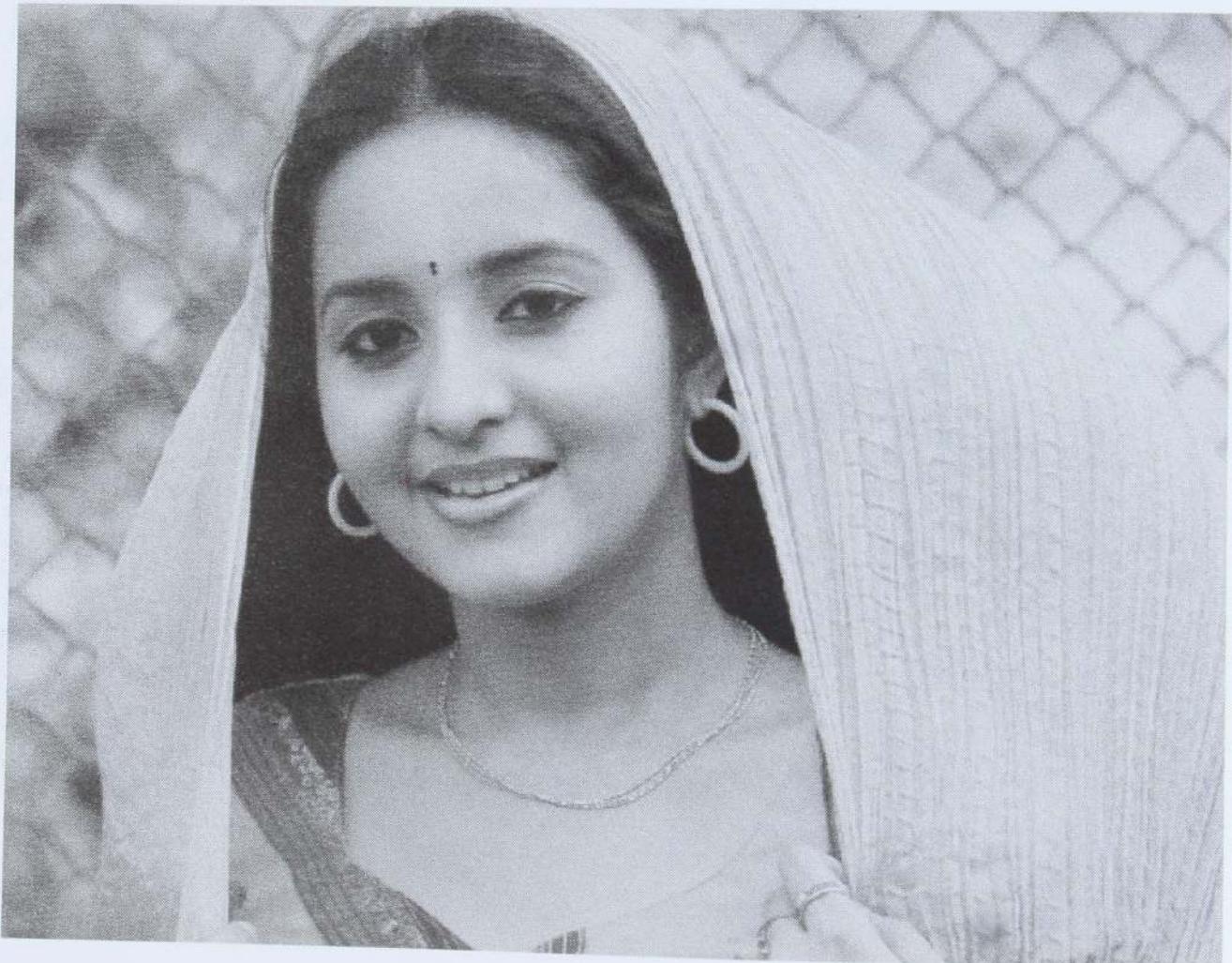
“பொன்னையில் முத்தது பது வானில்
வெண்பனி தூவும் நிலவே நில்...” என்று பாடுகின்றாள்
பாடலுக்கான இனிய நயங்களும் சொல்லுகிறாள்
அவை சொல்லும் விதமும் நயமாகவே இருக்கின்றன

அவள் அப்படிச் சொல்லச்சொல்ல
அவளைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிடவே
மனம் தூவல் கொண்டு ஓடுகிறது
உடனடியாகவே
அவளிடம் கிடைச் சொல்லியும் விட்டேன்

என் குதை கேட்டு அவள் சிரிக்கிறாள்
கலகலப்பாய் அவள் சிரிப்பு நீண்டது
பிறகு

ஏதோ நினைத்தாலோ என்னமோ...?
தொலைபேசியை அணைத்துவிட்டாள்

இரண்டறக் கலந்த என் கிடையம்
சில கணங்களில்
அவளிடமிருந்து பியத்துப் பிழங்கி எடுத்தது போல்
ஓர் உணர்வில் உழன்றேன்

இன்னொரு தடவை

சூப்பிடமாட்டாளா..? என்று

மனம் ஆவலாய் ஏங்கியது

மனம் அந்த நினைப்பையே தொடர்ந்தும் நாடியது

நீண்ட நேரம் கழித்துத் தொலைபேசியில் சூப்பிட்டாள்

சூப்பிட்டுவிட்டு

சில கணங்களுக்கு மௌனமாக இருந்தாள்

“ஏன் மென்னம்...?

பேசாங்க....?” என்று

கேட்டுக்கொண்டே நானும் கிருந்தேன்

அப்பவும் அவள் எதுவுமே பேசவில்லை

ஒருவேணள்

அவள் என்னோடு கோபமோ..? என்று

நான் ஏங்குகிறேன்

ஏக்கத்தின் பின்னும் மென்மாகவே கிருந்தேன்

“ஏன் மெளனம்..?

எதற்கு பேசாமல் கிருக்கிறாள்?” என்றெல்லாம்

என் எண்ணாப்கள் அவை மோதுகின்றன

கிப்ப

திடிரென, கலகல என்று சிரிப்பொலி

“நிறைய யோசித்திருப்பீங்களோ?” என்றாள்

“சும்மா பேசாதேங்கோ..?

நான் உங்களோடு கோபம்” என்றேன் பொய்யாக...

“ரன்” என்று..? கேட்டாள்
 “சும்மாதான்” என்றேன்
 “சும்மாதான் என்றால்..?”
 “வெறும் சும்மாதான்” என்றேன் மீண்டும்...
 “என்ன சாப்பிட்டாங்கள்..?” என்று கேட்டாள்

உள்ளம் உவகை கொள்கிறது
 என்னில் எத்தனை அக்கறை...?
 என்னில் எத்தனை பரிசம் அவளுக்கு..?
 அவள் இப்படிக் கேட்கும் ஒவ்வொரு தருணங்களிலும்
 அவள் என்னருகாக இருக்கவே மனம் ஏங்குகிறது

நானும் கேட்கிறேன்

“நீங்கள் சாப்பிட்டாச்சா...?” என்று

“ம்...” கொட்டினாள்

பிறகு

“உங்களைப் பாக்கவேணும் வீட்டை வாரிங்களா..?” என்று

கேட்கிறாள்

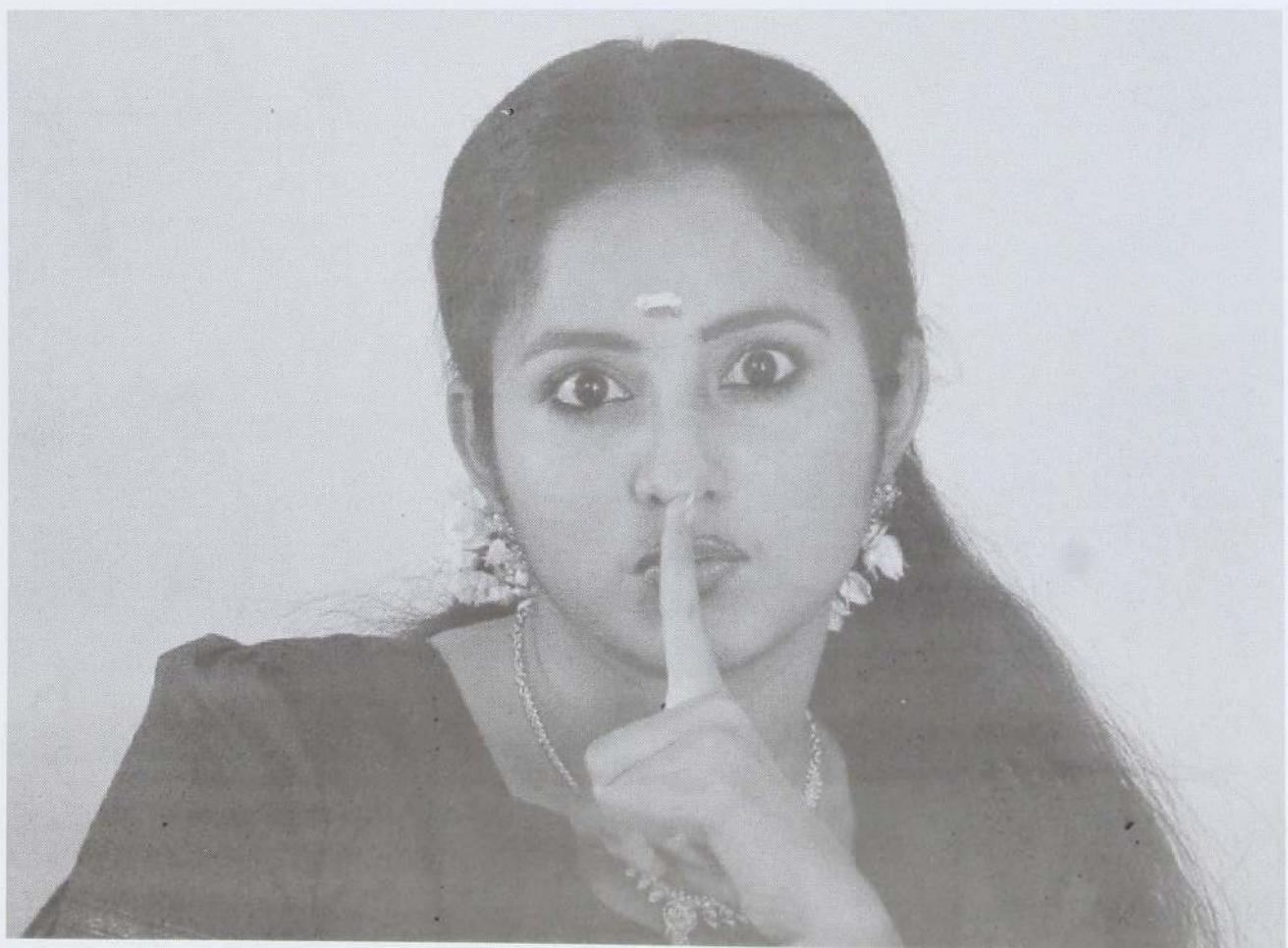

நான் பதில் சொல்லத் தயங்குகிறேன்

இப்ப எனக்கோ சங்கடம்!

சங்கடம் என்றால் அப்படியொரு சங்கடம்....

“கட்டாயம் வரவேணுமோ?” என்று கேட்கிறேன்
 மீண்டும்... “ம்...” கொட்டினாள்
 “பிறகு சொல்கிறேன்” என்றேன்
 “ம்...” என்றுவிட்டு
 “இப்ப எங்கே நிற்கிறியள்?” என்று கேட்டாள்
 “மோட்டப் பைக்கில் பயணிக்கிறேன்” என்றேன்
 “அப்பவும் கேட்க நினைச்சேன்
 என்ன ஒரு மாதிரியான இரைச்சல் என்று
 பிள்ளை... வீட்டை போயிட்டு கழத்யுங்க....
 மோட்டப் பைக்கில் ஓடிக்கொண்டு கழத்யாதோங்கோ..?” என்று
 சொல்லிவிட்டு அழைப்பினைத் துண்ட்துவிட்டாள்

என்னை விட

என்னில் அவளுக்குத்தான் எத்தனை அக்கறை தெரியுமா..?

என்னில் அவள் கொண்ட அக்கறைகளை நினைக்க

எனக்கான அந்த ஆயுள்

கூடுவதாகவும் உணர்ந்துகொள்கிறேன்

இதற்குப் பிறகு

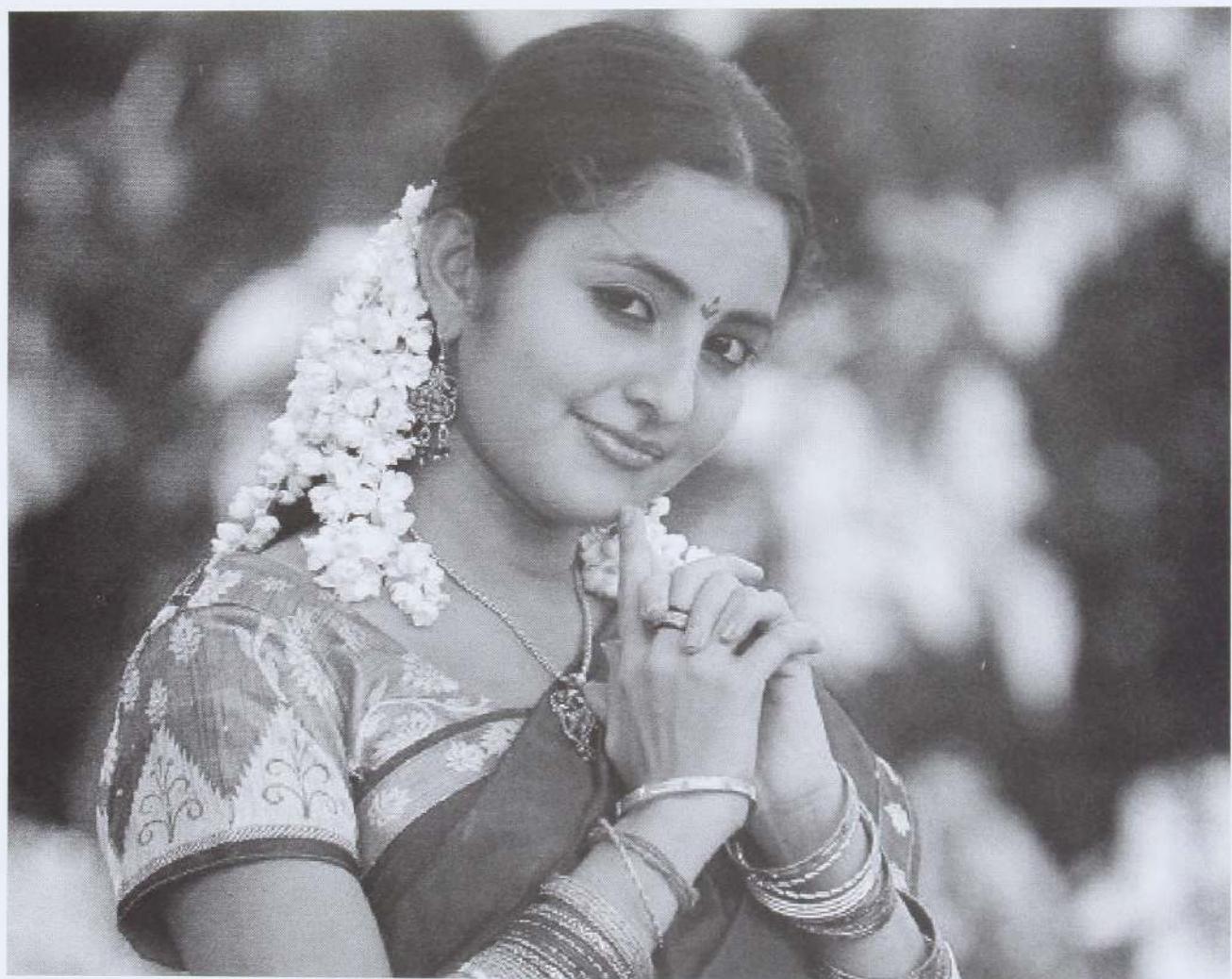
அவள் அன்று தொலைபேசியில் அழைப்பாள் என்று

எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன்

குறுந்தகவலாவது அனுப்புவாள் என்று

நினைத்து நினைத்து ஏமாந்து போகிறேன்....

தூணல்பேசி அழைப்பினை
 நான் எடுக்கட்டுமா..? வேண்டாமா..? என்று
 ஒரு கணம் யோசிக்கிறேன்

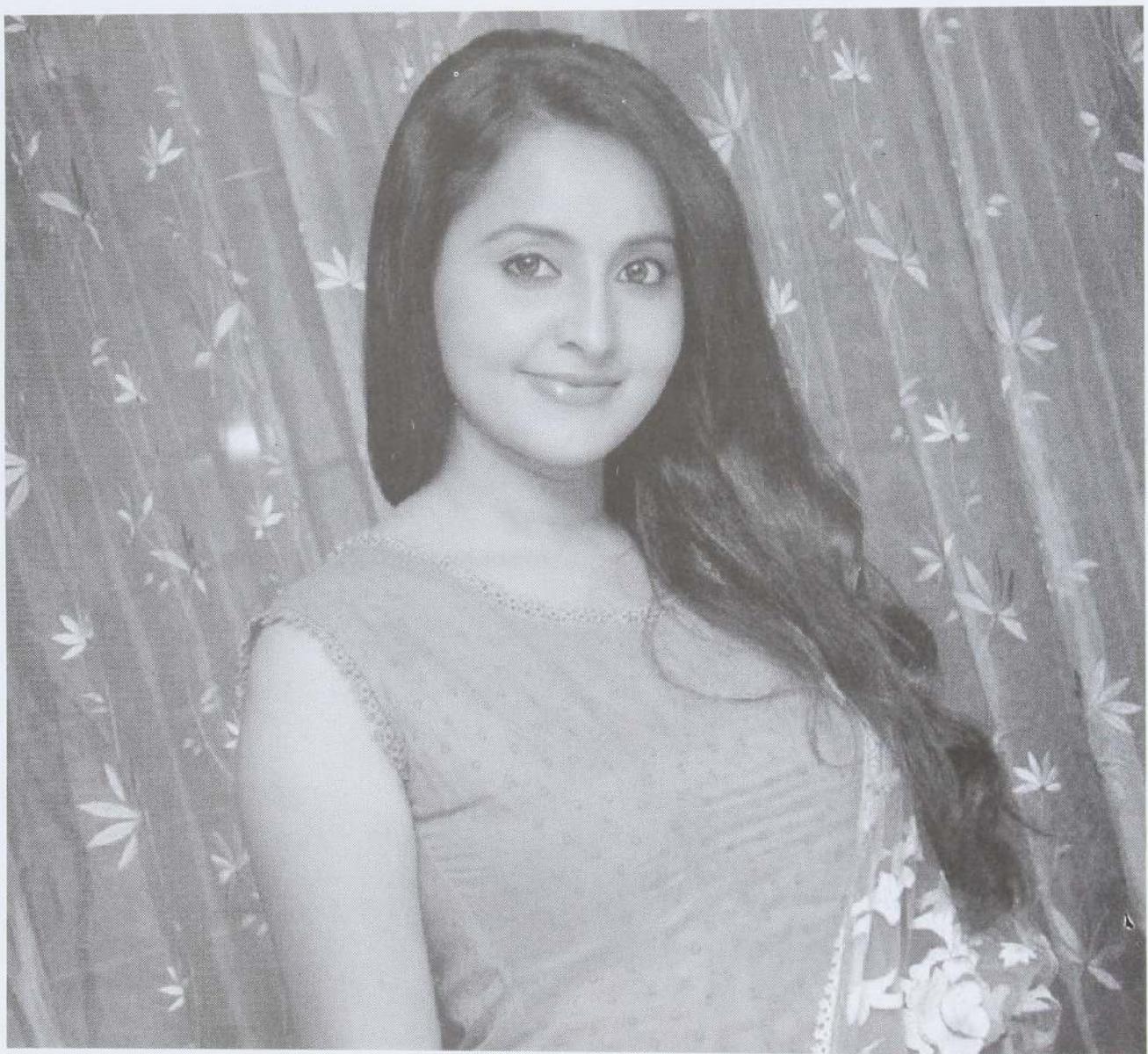
“தயவு செய்து
 நீங்கள் தூணல்பேசியில் என்னைக் கூப்பிட வேண்டாம்
 நான்தான் கூப்பிடுவேன்
 நீங்கள் தனிமையில்
 சும்மா கிருந்தால் மட்டும் கழைப்பேன்” என்றும்
 பல தடவை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறாள்

அவள் வார்த்தைகளில்
 எத்தனை மதிப்பு வைத்திருக்கிறேன் என்பது
 அவளுக்கு நல்லாகவே தெரியும்
 இதற்குப் பிறகு
 அன்று கிரவு
 உண்ணாமலும் எதுவும் எழுதாமலும்
 உறக்கத்திற்குப் போனேன், நான்..!

மனதில் நிம்மதி கிள்ளை
 புரண்டு புரண்டு படுக்கிறேன்
 கால்களைத் தூக்கித் தூக்கி உதறுகிறேன்
 நித்திரையும் வரவில்லை

இதற்கிடையில், அம்மா கேட்கிறார்
“சாப்பிட்டியோ எடா” என்று

ஓரு பிள்ளையின் தவிப்பை
ஓரு அம்மாவால்தான் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது
அம்மா கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமலே
மென்னமாக இருக்கிறேன், நான்

அம்மா என்னை விட்பாடில்லை
 எழுந்து வந்துவிட்டார்
 “எழும்படா... எழும்பு...” என்று
 கட்டளையிட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தார்
 கையிலே சாப்பாட்டுக் கோப்பையோடு...

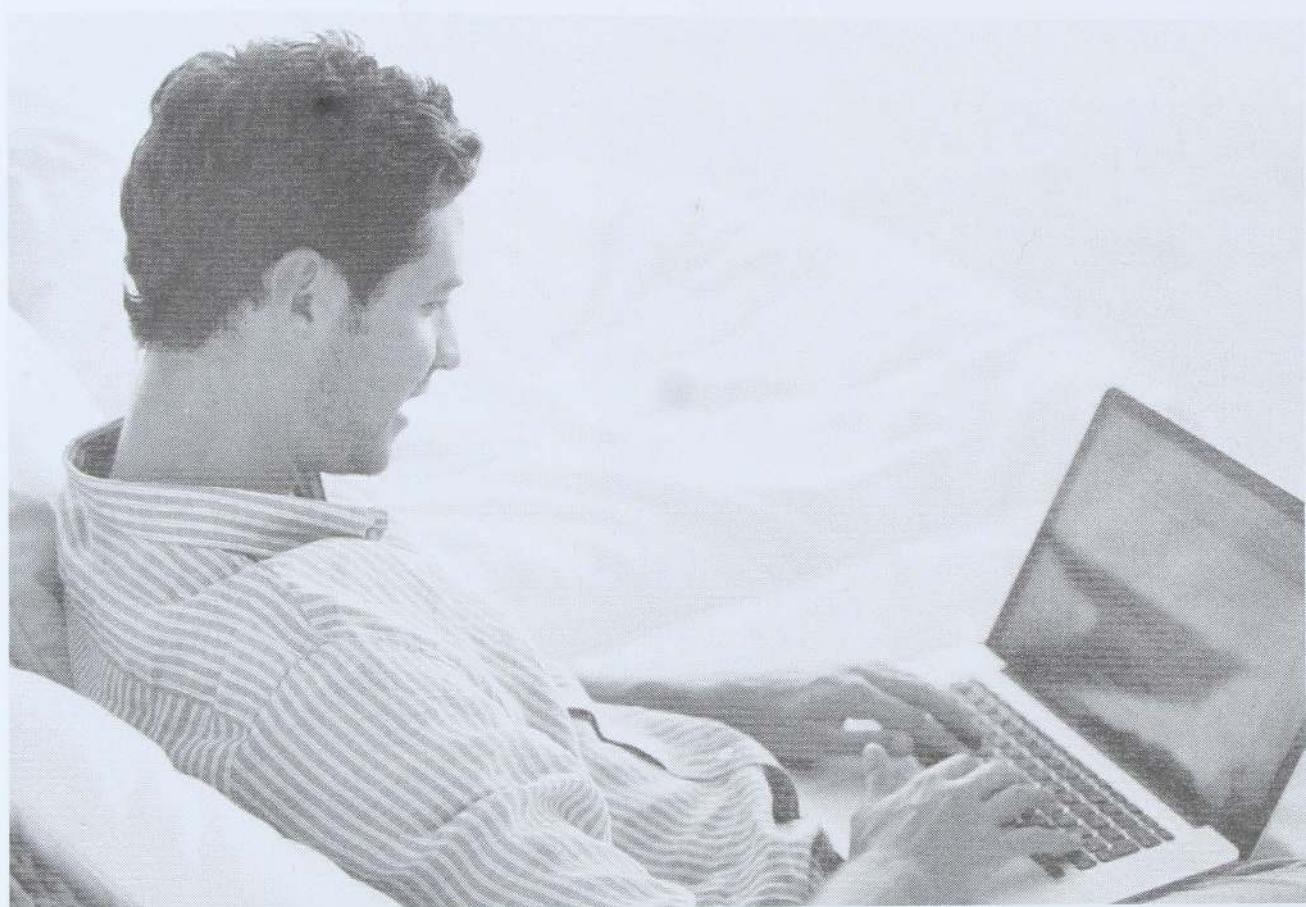
இன்று ஆட்டிறைச்சிக்கறி சமைத்திருந்தார்
 வடிவான முட்டைப்பொரியலும் அதிலே சேர்ந்திருந்தது
 அடியிலே அரிசிப்பிட்டு
 சாப்பாட்டைப் பார்த்ததும் பசி பன்மடங்காகி வந்தது
 எழுந்து நடந்து போனேன்; கை கழுவிவிட்டு வந்தேன்

குறைச்சிக்கறியும் முட்டைப் பொரியலும்
அரிசிப்பிட்டோடு பிசைந்து சாப்பிடுகிறேன்
சாப்பாடு நல்ல ருசியாக இருந்தது
அது அம்மாவின் அன்பு போலவே....

மனதிலே
எத்தனை ஏக்கங்கள்; தவிப்புகள்; தோல்விகள்
எதுவும் வந்து எம்மை அழுத்தலாம்
அம்மாவின் இனிய உறையாடல் ஒன்று போதுமே....

அம்மாவின் வரவு கண்டு;
 அம்மாவின் உறையாடல் கேட்டு;
 அம்மாவின் அனுசரணை பார்த்து
 சிப்ப நான் உசார் பெற்றவனாகிவிட்டேன்

கணினி முன் அமர்கிறேன்
 ஒரு மணித்தியாலம் கடந்திருக்குமென நினைக்கின்றேன்
 நேரம்

இரவு பன்னிரண்டுமணி தூண்டி திருக்க வேண்டும்
 அம்மாவும் நித்திரையாகியிருக்கக்கூடும்

“ரீக்... ரீக்...” என்று

தொலைபேசியில் குறுந்தகவல் அடையாள ஒசை கேட்கிறது
அவளாகத்தான் இருக்கும் என்ற பெருநம்பிக்கை எனக்கு
இடும்...

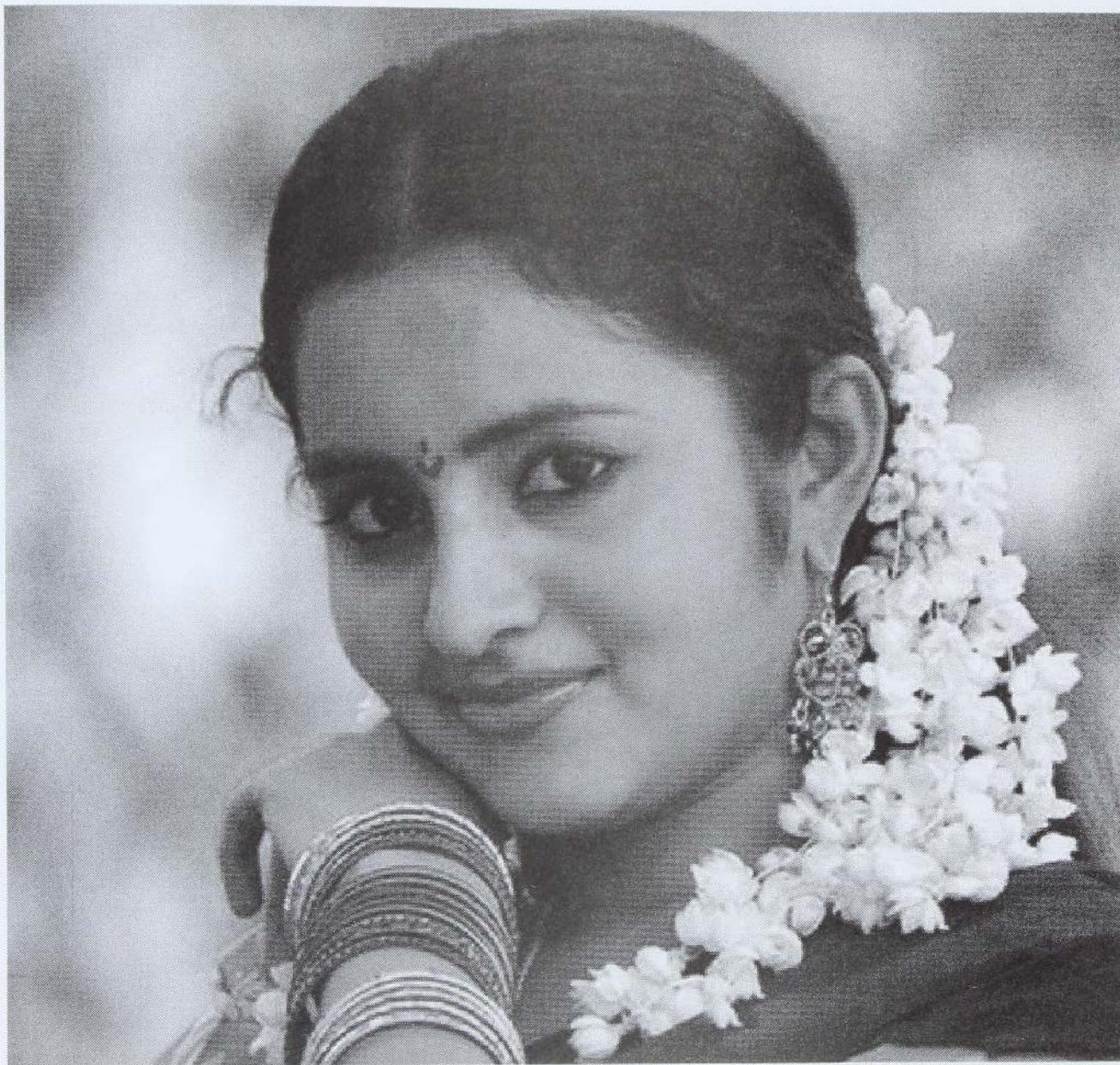
அவள்தான் அனுப்பியிருக்கிறாள்
அவசரமாகப் பார்க்க முண்ணகின்றேன்

“சாப்பிட்டியாடா...?” என்றுதான்
அந்தக் குறுந்தகவல் இருந்தது

கிப்பவும்

அவள் எனக்கொரு உண்மையானவள் சூகிலிட்டாள்

என் அம்மாவுக்கு அடுத்த நிலையில்
அவள்தான் இருக்கிறாள்
அவள் என்றும் எனக்குள்ளே இனியவளாகிறாள்
அவளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை!

இன்னும் ஒரு நாள்
அவளின் அந்த இனிய அன்புக்காக
ஏங்கிக் கொண்டிருந்த வேணள
என்னை அள்ளி எடுத்து உரிமையோடு
அன்புமழு தெளித்து மனம் கசிய வைக்கின்றாள், அவள்

ஒருவருட கற்கைநூறிக்காக
பல்கலைக்கழக காலப்பொழுதொன்றில்
அவளும் என்னோடு இணைந்திருந்தாள்

அந்த வகுப்பில்

நான் எப்பொழுதும் ஆண்கள் பக்க முன்வரிசையில்

வலது பக்க மூலையிலே கிருப்பேன், நான்!

பெண்கள் பக்க மூன்றாம் வரிசையில்

இடமிருந்து கிரண்டாவது நபராக, அவள்!

“கிப்படி கிருவரும் கிருப்பது
கிருவருக்கும் எத்தனை வசதி தெரியுமா?” என்று
அவள் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள்

கற்றல் கேட்டல் இடையே
 என்னனயே இடையிடை பார்ப்பதாகவும்
 என் குண்முச் சொக்கு பார்த்து சுகம் பெறுவதாகவும் என்று
 இங்கிதம் செய்கிறாள்

அவள் என்னில் இத்தனை அக்கறை காட்டிய

அந்த வேளையிலெல்லாம்
 என் மீதான அவளின் உண்மை அன்பின் ஆழத்தை
 உணர்த் தொடங்கினேன்..!
 என் காதலி நினைவாகவே தெரிகிறாள்

அவள்

என் கடந்தகால காதலியின் விம்பம் போல் நின்று
மனங்களில் சூராதிக்கின்றாள்
என்பது எத்தனை உண்மை தெரியுமா..?

அன்று நான்
உந்துருளியில் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்
வேகமாய் வந்த மகிழ் உந்து
என்னை முட்டி மோதித்தள்ளித்
தூக்கி எறிந்துவிட்ட ஓடி விட...
எனக்குக் காலிலும் கையிலும் பலத்த காயம்

வகுப்பிலே முன் வரிசையில் திருக்கின்ற நான்
 இன்று பின் வரிசையில் திருக்கின்றேன்
 இது காலினை முன்னே உள்ள கதிரையில் போட்டு
 கற்றல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்...!

இப்பவும்

இடையிடை

திரும்பித்திரும்பி
 என்னையே அவள் பார்க்கின்றாள்

என்னைப் பார்க்கின்ற அவளையே
 வகுப்பிலுள்ள ஒரு சிலர் பார்க்கின்றனர்
 இதையும் நான் அவதானிக்கின்றேன்..

படாரென்று குறுந்தகவல் ஒன்று அனுப்பி
“என்ன நடந்தது என்று கேட்டு விடுகின்றாள்”

நான் பதில் ஏதும் அனுப்பவில்லை
மென்னமாகவும் கற்றவில் அவதானமாகவும் கிருக்கிறேன்
இடையில்
அவளுக்குக் கோபம் வந்ததையும் உணர்கிறேன்

பத்து நிமிட கிடைவேண
 சிருந்த கூத்துதலிட்டு
 உடனேயே எழுந்து போக நானும் நினைக்கவில்லை

கிப்ப வெளியே போகும்போது
 என்னையே அவதானிக்கின்றாள்
 ஒருவித கெந்தல் நடையோடு
 படிக்கட்டு வழியே
 கிறங்கி வந்து கொண்டிருந்தேன்
 என் பின்னே நடந்து வந்த சிவன்
 படாரென்று என் காலைத் தொட்டுப்பார்த்தாள்

காலிலே இருந்த பலத்த காயமும்
 கால் வீக்கக்கட்டு பார்த்தும்
 திங்கத்தவள் போல் நின்றாள்!
 உடனேயே
 கண் கலங்கியும் விட்டாள்
 நல்லவேளை இதை யாருமே பார்க்கவில்லை

அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்துவிடுகின்றேன்
 பால் ரீயும் பிஸ்கட்டும் வாங்கி வந்து தந்தாள்
 அதை வாங்கிக் குடிக்கின்றேன்...
 மனம் முட்டித்துக்கொண்டு வர
 எனக்கும் அழுகை பீறிட்டு வர நினைக்கிறது

சி..சி....

ஒதுண்ண வெட்கம் கெட்டநிலை
நானொரு ஆண்மகன் அல்லவா..?
ஒதற்குப் போய் ஆழவதா...?

ஒல்லை...

ஓர் கிணிய அன்புக்காக ஏற்கும் எனக்கு
அனாயசமாக வந்து
அவள் தரும் அன்புகளை
அள்ளி எடுக்கும்போது ஆழகை வறாதா என்ன..?

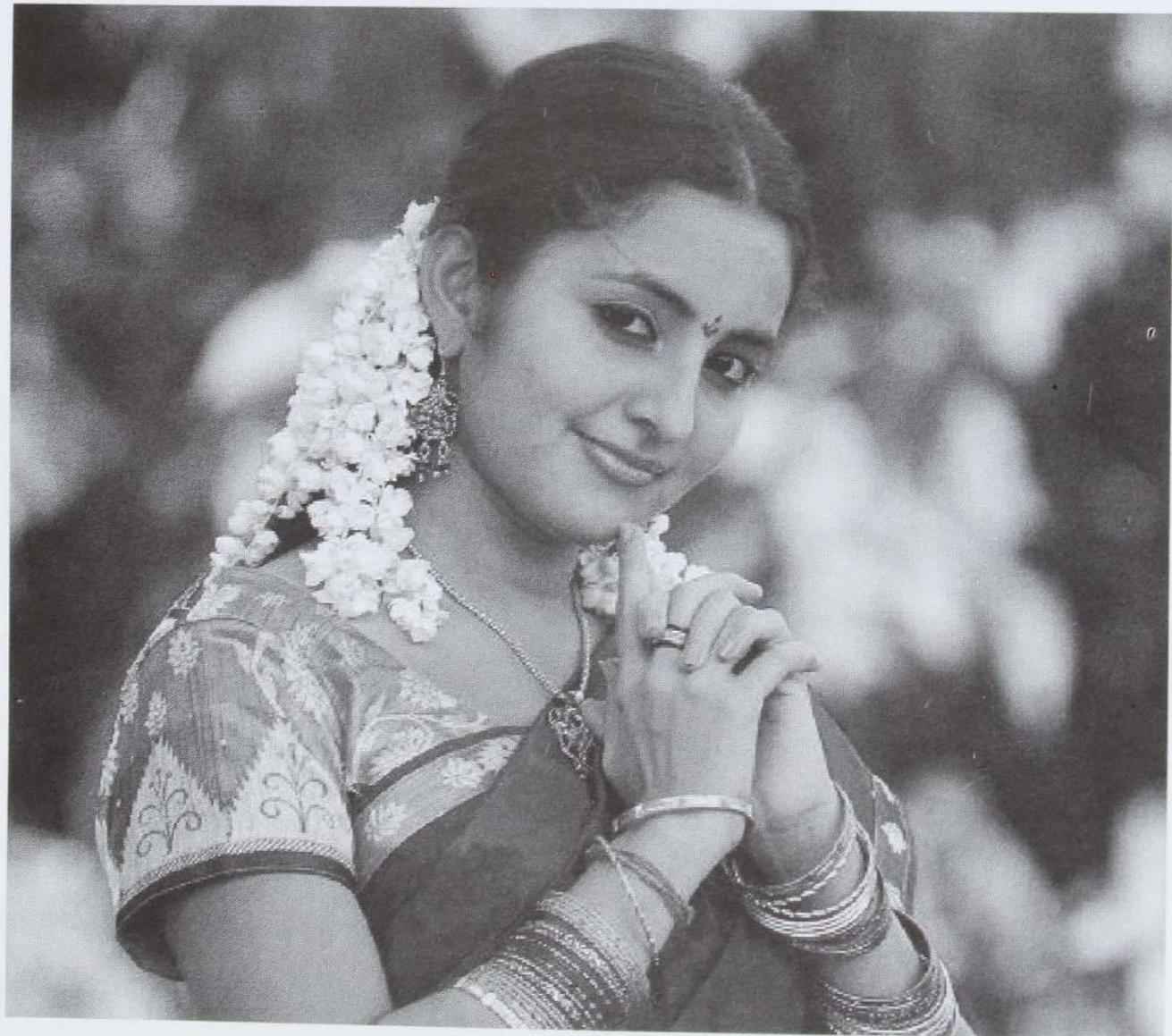
ஷப்படியாக

அவன் தரும் சுகங்களால் நானும்
நான் தரும் சுகங்களால் அவனும்
உயிர்ப்பாகவே பிணைந்திருந்தோம்

அவனுக்கான காத்திருப்புகளும்;
அவனுக்கான ஸ்பரிசங்களும்;
அவனுக்கான முத்தங்களும்
என் முன்னான
அவளின் ஒவ்வொரு வரவிலும்
உயிர் பெற்றதொடங்கின

அவள் என்னைச் சூரியன் என்கிறாள்
சூருசூறுப்பைத் தருகின்றேன் என்பதற்காக...!
அவள் என்னை நிலா என்கிறாள்
குதூகலமாகவே குளிர்மை தருகின்றேன் என்பதற்காக...!

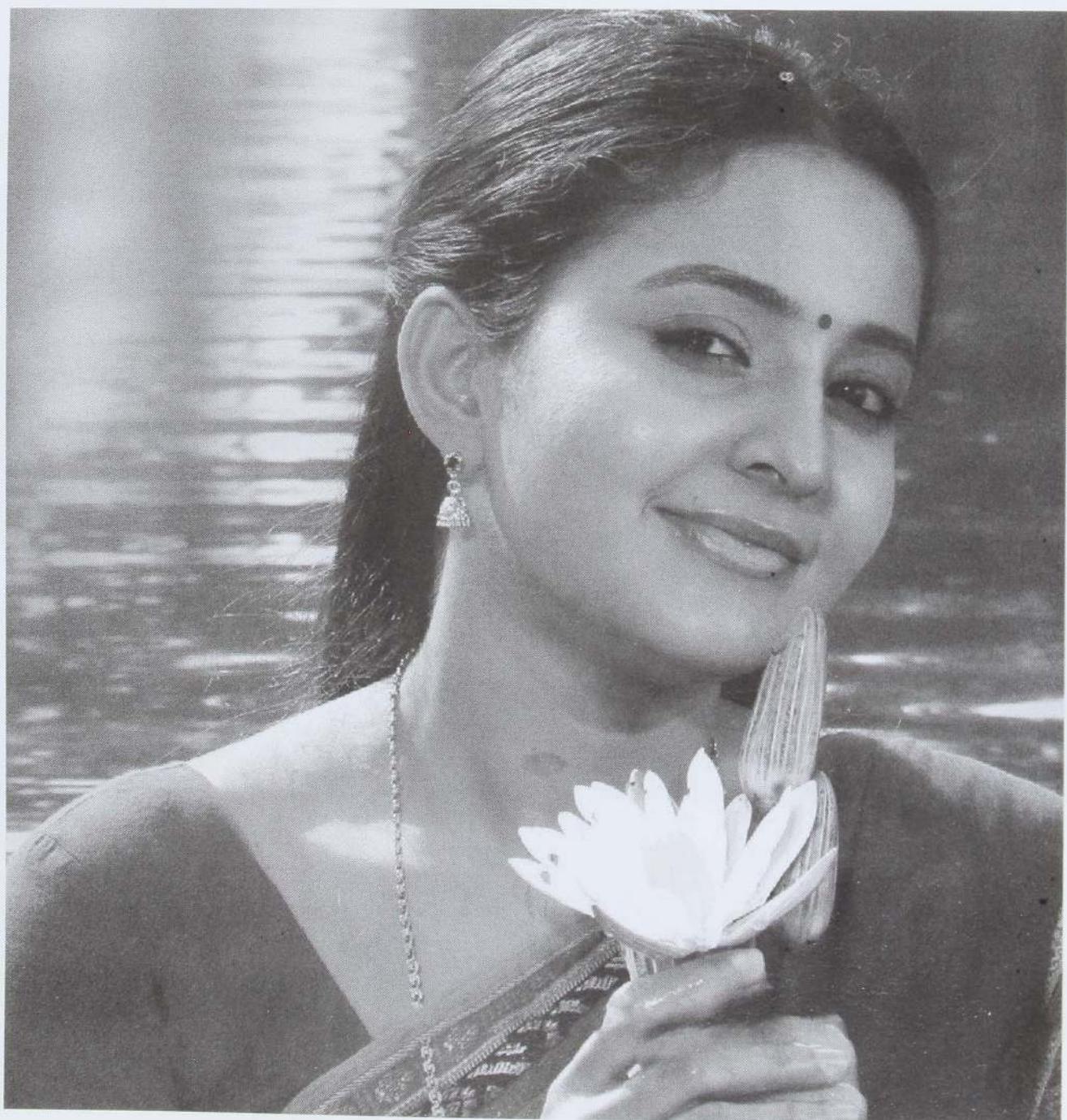

சூரியனை விழங்கிவிட்டு
 நிலாவையும்..!
 நிலாவைத் தின்றுவிட்டு
 சூரியனையும்..!
 புரட்டிப் போடும் நீண்டு விரிந்த வானம் போல்
 தனக்குள் நான் பரவிக் கிடப்பதாகவும் சொல்கின்றாள்
 கட்டிக் கொஞ்சி முத்தங்கள் கொடுத்தால்
 நெஞ்சோரம் உதைத்து இதும் சேர்க்கிறாள்
 இப்படியாக
 நினைவுகள் எனக்குள் சென்று
 இதங்கள் பல தந்து
 என் இதுயத்தை எப்போதும் தூய்மை செய்கின்றாள்

என்னருகாகவே இருந்து
 உரசி உரசி உயிரைப் பிழிந்து எடுக்கிறாள், அவள்
 எனக்குள்ளே இருந்து
 சுகங்கள் பலதைப் பருகி
 அதிகமாக மகிழ்வேற நினைக்கிறாள், அவள்

அன்பு குளைத்து நெளிகிறாள்
இந்துவாய் அணைக்கின்றபோது...!
அருகாய் இருந்து விருந்தாய் இனிக்கின்றாள்
முழுதாயும் மும்முறமாயும் முத்தங்கள் தருகின்றபோது...!

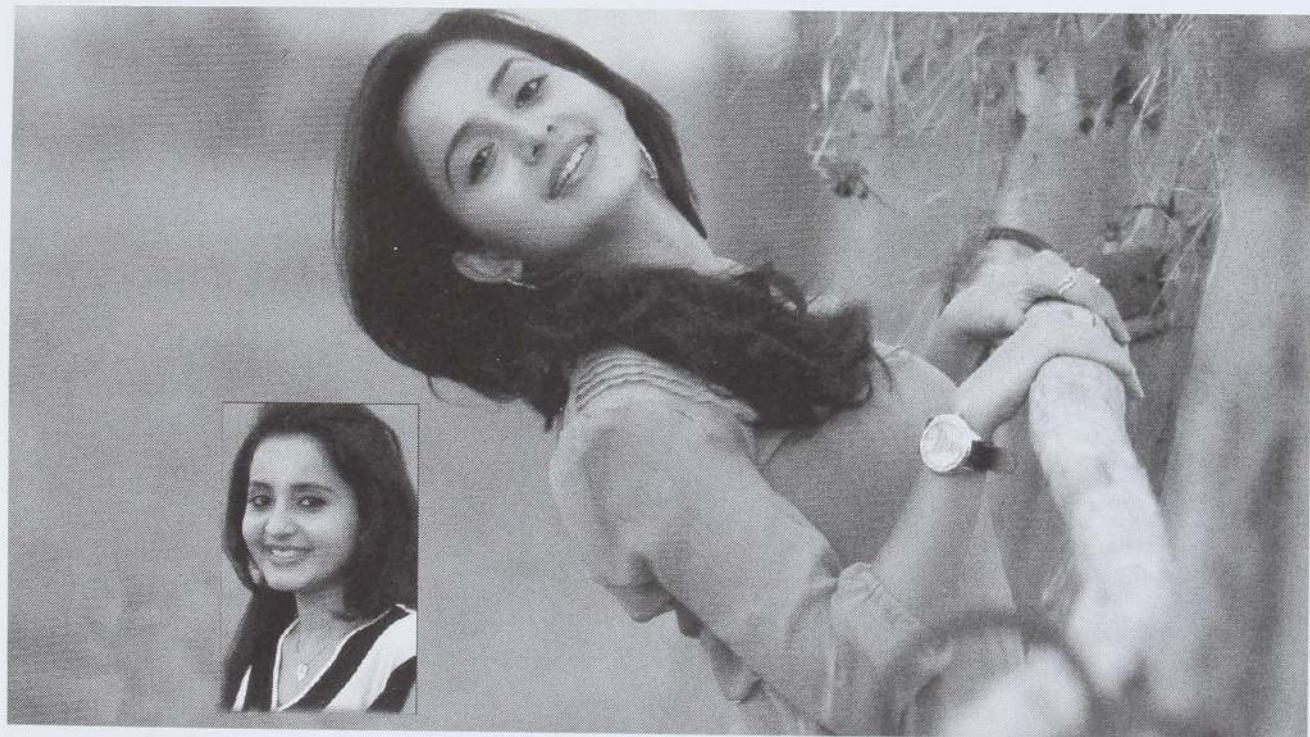

இதயமும் விசாலமாய் கிணிக்கிறது
 மனம் ஆடம்பரமாய் சிரிக்க
 அவள் கண்ணக்குழிதனில்
 அந்தரங்கமாய் விழுந்து தொலைந்து போகின்றேன், நான்!
 ஒரு நாள் அவள் வீடு சென்றபோது
 கைகள் கிரண்டினனயும்
 அசைத்து அசைத்து என் கண்ணங்களில்
 அடித்துக்கொண்டிருந்தாள்

நெஞ்சோர் ரோமங்களை பிசைந்து இழுத்து
 மனதை ஆசையுடன் ஆலாய்ப் பறக்கவிடுகிறாள்

என் உள்ள வருட்டுதல்கள்; நெருட்டுதல்கள்
 யாவற்றையும்
 அவள் ஒருத்தியே
 தாக்கி அழித்துக்கொண்டிருந்தாள்
 ஒரு போர்க்களத்து வீராங்கணன போல்..

என் முச்சைத் தின்று
 என் உயிரினன அழகிய பூந்தோப்பாக்கினாள்!
 கிப்படியாக
 காதல் சுகங்களை வளர்க்கும் அவளுடன்
 மீண்டும் மீண்டும்
 பேசிக்கொண்டே கிருக்கவே
 என் நினைவுகளும் ஆவல்கொள்கின்றன..

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணனத் தகும்” என்ற முதுமொழிக்கு ஏற்றாற் போல இவர்பால் இருதுறை ஆற்றல்களும் கணைந்திருப்பது சிறப்புக் குரியது. நான் உயர்தரத்தில் கணிதத்துறையைக் கற்ற காலத்திலும், என் பட்டப்படிப்பு முடித்து அரச போட்டிப் பரீட்சைக்குத் தயாராகும் காலத்திலும் கணிதவியல் சார்ந்த நுண்ணிய விடயங் கண்ணும்; நுண்ணறிவு சார்ந்த நுட்பங்களையும் நேரடியாகக் கற்று பயன் பெற்ற மாணவர்களில் நானுமொருவன் என்று சொல்வதில் பெருமை கொள்கின்றேன்.

கற்றல் கற்பித்தல் முறையில் சிறந்த தாடனம் பெற்று கணிதவியல் சார்ந்த பல்துறை விடயங் கண்ணும் மிகவும் எளிமையான முறையில் முன் வைத்து மாணவர் மனங்களில் தொற்ற வைக்கவல்ல ஆசிரியர்களில் இவரும் ஒருவர் என்பதில் எவ்வித மாற்றுக்கருத்துமில்லை.

வழவுப் பரிசோதனை முயற்சிகள் இலக்கிய உலகிற்கு வலுச்சேர்க்கும் தன்மையன. அவ்வகையில் சமரபாகு சீனா உதயகுமார் அவர்களும் இலக்கியங்களில் வழவுப் பரிசோதனைகள் பலவற்றை மேற்கொண்டு வெற்றிபெற முயற்சித்துள்ளார். இவ்வாறான முயற்சிகளாலும் தன் வீச்சான எழுத்துகளாலும் இலக்கிய உலகில் தடம் பதித்த இவரின் பத்தாவது நூலும் ஐந்தாவது கவிதை நூலாகவும் “காதலியுடன் பேசுதல்” எனும் நூல் காதல் கவிதைகளின் சங்கமமாக வெளிவருகின்றது. இலக்கிய வழவங்கள் பலவற்றை நுணுகி ஆராய்ந்து புடம் போட்டு செழுமை மிகு படைப்பு மனங்களைத் தடம் பதித்த இலக்கியவாதியாக உலாவரும் இவர், கவிதை: சிறுகதை: கட்டுரை: பத்தி: திறனாய்வு: கணிதவியல்: வானொலி: நுண்ணறிவு என பல்துறைகளிலும் புலமைமிகு படைப்பாளியாக விளங்குகின்றார்.

தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைக்குச் சமதையாக இவரிடத்தில் கணிதவியல் சார்ந்த திறன்கள் நிறைந்திருப்பது தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு புதுமை செய்யும் என நம்பலாம். மொழியின் மீதான ஆராக்காதலினால் தமிழில் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே கற்று வருகிறார். இவரது எழுத்துகள் எதிர்கால இலக்கிய உலகிற்கு வளம் சேர்க்கும் என்பதில் யாதொரு ஜயமுமில்லை என்பதைக் கூறி என் ஆசானை வாழ்த்துவதில் பெருமைகொள்கின்றேன்.

இமையூர் கே.எம்.சௌல்வதாஸ்.

ISBN No. 978-955-43151-3-6

9 789554 315136